

ויצא יעקב

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה:

רש"י וילא יעקב מבאר שבע - לא היה רצין לכתוב אלא וילך יעקב חרנה, ולמה הזכיר וילאחו, אלא מגיד טיבאחא דליק מן המקום עושה רוקם, שבזמן שהצדיק בעיר הוא אודה הוא אודה הדרה, ילא מאם פנה הודה פנה אודה פנה הדרה וכן (רוח ח' ז) ומלא מן המקום, האמור בנעמי ורוח:

רש"י (יב) עולים ויורדים - עולים תחלה ואחר כך יורדים, מלכאים קליווהו בארץ אין יולאים חוזה לארץ וענו לרקיע, וירדו מלאכי חוזה לארץ לכוונו:

רש"י פסוק יז (יז) כי אם בית אלהים - נראם תאמר וכפעבר יעקב על בית המקדש מדוע לא עכבו קם, איחא לא יהיב לביה להחפלב במקום שהחפלו אבותיו, ומן השמים יעכבוהו, איחא עד חזן אזל כדאמרין בפרק גיד הגסה (חולין לא ב), וקרא מוכיח וילך חרנה, כי מטא לחזן אמר אפטר שעברתי על מקום שהחפלו אבותי ולא החפלתי בו, יהב דעתיא למתדר וחזר עד בית אל וקפלה לו הארץ:

פרק לב, (א) וישקם לבן בפקר וישק לבניו ולבנותיו ויברך אותם וילך וישב לבן למקמו: (ב) ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו מלאכי אלהים: (ג) ויאמר יעקב פאשר ראם מתנה אלהים זה ויקרא שם המקום ההוא מתניס: פ

רש"י (ג) ויפגעו בו מלאכי אלהים - מלכאים קל ארץ יקראל באו לקראחו לכוונו לארץ:

מדרש תנחומא (בובר) פרשת ויצא סימן ה ד"ה [ה] ד"א ויצא

[ה] ד"א ויצא יעקב, כתיב לך עמי בוא בחדריך וסגור [דלתיך] בעדי חבי כמעט רגע עד יעבור זעם (ישעיה כו כ), בשעה שאתה רואה השעה חצופה לא תעמוד כנגדה אלא תן לה מקום, שנאמר לך עמי בא בחדריך, הסתכלו בי ככיכול שראיתי השעה חצופה בעונותיכם לא עשיתי אלא נתתי לה מקום, שנאמר השיב אחר ימינו וגו' (איכה ב ג), ואף אתם לך עמי, שכל מי שצומד כנגד השעה נופל בידה, וכל מי שנותן מקום לשעה, השעה נופלת בידו,

נבות עמד כנגד השעה (ועמד בה) [ונפל בידה] שאמר לו אחאב חנה לי [את] כרמך ויהי לי לגן ירק (מ"א = מלכים א' = כא ב), מה עשה אמר חלילה לי מזה וגו' (שם שם / מלכים א' כ"א / ג), מה נעשה לו, נפל ביד השעה, שנאמר ויעידוהו אנשי בליעל [את נבות נגד העם וגו' ויסקלהו באבנים וימותן] (שם שם / מלכים א' כ"א / ג).

אברהם נתן מקום לשעה, וברח מפני נמרוד מלך כשדים וחזרה השעה ונפלה בידו והרג ששה עשר מלכים, שנאמר ויחלק עליהם לילה (בראשית יד טו),

ויצחק נתן מקום לשעה בשעה שאמרו לו פלשתים לך מעמנו (שם / בראשית / כו טז), מיר וילך משם יצחק (שם שם / בראשית כ"ו / ז), וחזרה השעה ונפלה בידו, שנאמר ואבימלך הלך אליו מגרר וגו' ויאמר אליהם יצחק מרוע באתם אלי וגו' ויאמרו ראה ראינו כי היה ה' עמך וגו' (בראשית כו כז כח),

ויוסף נתן מקום לשעה, בשעה שמכרו אותו אחיו לא היה יכול לומר אתיכם אני, אלא נתן מקום לשעה, וחזרה השעה ונפלה לפניו, שנאמר וילכו גם אחיו ויפלו לפניו (שם / בראשית / נ יח),

משה נתן מקום לשעה, שנאמר ויברח משה (מלפני) [מפני] פרעה (שמות ב טו), וחזרה השעה ונפלה בידו, שנאמר (והאיש) [גם האיש] משה גדול מאד בעיני [עבדי] פרעה ובעיני העם (שם / שמות / יא ג),

ודוד נתן מקום לשעה שנאמר ויברח דוד מנויות (ש"א = שמואל א' = כ א), וכתיב בברחו מפני אבשלום בנו (תהלים ג א), וכתיב [בברחו] מפני שאול במערה (שם / תהלים / נו א), וחזרה השעה ונפלה בידו, ששאל אמר לו חנה [נא] ידעתי כי מלך תמלך וקמה בידך ממלכת ישראל (ש"א = שמואל א' = כד כא),

וכן יעקב שברח מפני השעה, ויברח יעקב שרה ארם (תושע יב יג), ונפלה השעה בידו, שנאמר ויקח עשו את נשיו וילך אל ארץ מפני יעקב אחיו (בראשית לו ו), הוי לך עמי בא בחדריך,

ד"א לך עמי בא בחדריך, הסתכל בחדרי לבך וראה שלא לפי עונותיך הבאתי עליך יסורין, שאין חדריך אלא חדרי כליות, שנאמר חופש כל חדרי בטן (משלי כ כז), ואם באו עליך יסורין לא תפתח פיך ותקרא חגר אחר מדת הדין, אלא זסגור דלתיך בעדך, למה חבי כמעט רגע עד יעבר זעם, אין היסורין באין לעולם אלא (שברים) [עובדים] הן, שנאמר חבי כמעט רגע עד יעבר זעם.

אורות התחיה פרק ל"ב

אפיה של הגאולה הבאה לפנינו שראשית צעדיה הננו חשים ומרגישים הוא בתוכיותה של כנסת ישראל. מתפתחת היא האומה, בכל כוחותיה, מגדלת היא את רוחה, את טבעה ואת עצמיותה, אינה מכרת עדין את עומק הישות העליונה שהיא כל יסוד תקומתה.

עינה לארץ, ולשמים עדנה לא תביט. היא אינה שבה עדין אל אישה הראשון במועל, היא מעבדת את חייה בכוחותיה הנמצאים בשורשי נשמתה. אמנם בלא קריאת שם, בלא מגמה מבוררת-הכל הוא אור ד' וכבודו, אבל לא היא ולא העולם מכיר זאת בבליטה,

שם שמים לא שגור בפיה, אומץ וגבורה רודפת היא, אבל באמת הכל קודש ואלוהי הוא. רק בהגמר התוכן, בהעלות האומה למרום מצבה, אז יוכל אור אלוהי נקרא בשם המפורש לחגלות, יגלה ויראה שכל מה שהאיר וכל מה שיאיר, וכל שחי וכל שיחיה בה, הכל אור אלוהי עולם אלוהי ישראל הוא " וזה שמו אשר יקראו ד' צדקנו " ושם העיר מיום ד' שמה.

מצב גאולה זה הוא יסוד החזון של הרזים, שכנסת ישראל לא תשוב למקומה לעתיד כי אם קודשא בריך הוא וכל חיליו יבואו אלית, ויקימו אותה מן עפרה ביקר סגי, אשרי עין ראתה כל אלה, ולמשמע אוזן ותקוה תשמח נפשנו. וחמשך הזמן, העובר בין ההופעות המיוחדות המרוכזות בכנסת ישראל, עד שיופיע אור תפארת ישראל, לדעת כי שם ד' נקרא עליה, הוא זמן תבלי משיח, שרק אמיץ אונים כרב יוסף היה אומר עליו בניגוד לכל האומרים, ייתי ולא אחמינית- ייתי ואזכי דאיתיב בטולא דכופתא דחמרית.